

STRACH ZE TMY

Děti se bojí tmy a dobře dělají. My jim namlouváme, že noc neznamená nic víc než dočasnou nepřítomnost barev a světla. A přitom je tomu právě naopak: to den je pomíjivý. Sluneční svit, barvy a hlasy představují zvláštní případ, výjimečný stav.

Den má vymezené hodiny, časové rozvržení a náplň, ale noc jakoukoli míru a množství postrádá. V jejím hájemství vládne nepředvídatelnost a beztvorost. Den je malý, lokální a ohraničený, kdežto k noci patří bezčasí a nekonečno.

Takové myšlenky se Lucii honily hlavou, kdykoli v noci bděla. Zaobírala se jimi jak při službách v městské nemocnici nebo ve Vysněné smrti, tak ve své vlastní posteli, když marně čekala, až konečně usne.

S nikým o nich nemluvila, o těch svých nočních myšlenkách. Vždyť i noc je mlčenlivá. Slova a řeč spadají do bdělého světa. Darem tmy jsou sny a vidiny.

Drobná, prošedivělá Lucia pracovala jako anestezioložka. Právě ona nejspolehlivěji ze všech lékařů tišila utrpení a bolest, neklid mírnila láskou, muka tlumila nektarem bezesného spánku. Ze zkušenosti věděla, že člověk navzdory strachu nedokáže volání noci a nekonečna dlouho odolávat.

Své pracovní dny dělila mezi tři různá zařízení.

V městské nemocnici každou středu a čtvrtek přiváděla do narkózy pacienti čekající na chirurgický zákrok: odstranění prsu či dělohy, slepého střeva nebo žlučových kamenů, na operaci kýly či křečových žil, císařský řez nebo interrupci... Občas musela i na celé týdny uvést do umělého spánku pacienty, kteří utrpěli pohmoždění mozku při autonehodě nebo které přivezli zle potlučené.

Dva dny v týdnu, v pondělí a úterý, ordinovala v ústavu Vysněná smrt, který lidem toužícím po smrti pomáhal přes poslední práh.

A každé páteční ráno spěchala do Mrazírny. Tak ve městě přezdívali kryonické společnosti Posterus. Čerstvé nebožtíky tam uváděli do hlubokého zmrazení, aby je v příznivějších dobách probudili k novému životu.

Sloužila bohu spánku Hypnovi, jenž se uměl proměnit v ptáka a Endymiónovi dal schopnost spát s otevřenými očima. Ač druhým přinášela spánek, sama usnout nedokázala, ani když oči zavřela. Možná to tak mělo být: pokud ostatní spí, musí někdo zůstat vzhůru a držet noční hlídku.

Lucia tišila a uspávala, ukolébávala své pacienty do náruče noci a nekonečna. Jestliže jí tu a tam vybyla chvilka pozdrzet se u lůžka a zrovna se k tomu nenachomýtl nikdo další, odvážila se svým svěřencům zabroukat i jeden dva verše z ukolébavky. Jako by si je šeptala sama pro sebe: Hajej dadej nebo Černé oči, jděte spát, popřípadě Spinkej, spinkej, vlnko má.

Zpívala jak těm, co se měli ráno opět probudit, tak těm, kteří zanedlouho zavřou oči nadobro. A zpívala i novopečeným nebožtíkům, jimž už odčerpali krev a kteří čekali na druhou příležitost v tekutém dusíku, ve své titanové rakvi.

VYSNĚNÁ SMRT

Kdopak by nechtěl ošálit zubatou? Sice existují více či méně vědecké metody, jak na to, všechny jsou však nejisté a dočasné. Až na ten nejprostší trik: svou smrt zkrátka předběhnout.

Rozvíjení tohoto triku se stalo podnikatelským záměrem Vysněné smrti. „Vysněná smrt – protože vy za to stojíte!“ Tak zněl slogan.

Ústav za odpovídající poplatek zprostředkovával zájemcům co nejpříjemnější, až opulentní dobrovolnou smrt v ovzduší morálního souhlasu. Klient si sám určil, kdy a za jakých podmínek svou tělesnou schránku opustí.

Ve Vysněné smrti nepoužívali výraz „sebevražda“, nahradily ho pojmy „akce“ či „projekt“. Šlo o řízenou, předem naplánovanou, takřka k dokonalosti vyladěnou záležitost oprostěnou od všeho nečekaného.

Nadace Omega založila Vysněnou smrt krátce po přijetí zákona, který sebevraždu prohlásil za základní lidské právo, jež nesmí být občanům upíráno. Tím jako první v zemi udělala z dobrovolně zvolené smrti produkt.

Když už si můžeme vybírat zubní pastu ze šestatřiceti různých značek, nebyla by vlastně nehoráznost, kdybychom nedostali možnost zvolit si také vlastní chvíli odchodu, jeho místo a způsob? Za jednoho z duchovních otců Vysněné

smrti byl považován doktor Glas, který před více než sto lety napsal:

„Blíží se den – a jeho příchod je nevyhnutelný –, kdy bude právo zemřít uznáno za mnohem důležitější a nezadatelnější lidské právo než to, které opravňuje vhodit lístek do volební urny.“

Našli se ovšem tací, kteří hodlali vykonat svůj poslední skutek výhradně vlastní rukou a do péče Vysněné smrti by se nesvěřili ani za nic. Anebo si to nemohli dovolit. Ale jak důrazně varovali ve všech pobočkách ústavu a také na webových stránkách: jedná-li člověk na vlastní pěst, hrozí celá řada rizik a možný nezdar.

Kdo byl vyhodnocen jako vhodný adept na smrt, získal neocenitelné výhody. Ve Vysněné smrti se nikdo nemusel obávat zásahu milosrdných bližních ani nedodržení zvolených metod. Nadevše tady ctily lidské právo na sebeurčení. Ručili za plynulost a nerušenost každého projektu.

Od prvopočátku cílili na kvalitní, přímo gurmánskou smrt. Klienty nelovili z řad starých a nevláčetelně nemocných, jejichž čas se tak jako tak naplnil. Ne, pro ty tu byly běžné hospicy.

Ústav se programově zaměřoval především na zdravé osoby, jež z různých důvodů omrzelo žít. Jedni mluvili o racionálním, uvážlivém skoncování se životem. Druzí chtěli ze svého odchodu na onen svět udělat umělecké dílo nebo jim už zevšedněly jiné extrémní zážitky. Případně neměli svůj život pod kontrolou, a tak si chtěli ohlídat alespoň smrt.

Vysněná smrt měla pobočky v mnoha lokalitách. Pro středisko v hlavním městě se vžilo snad až příliš skromné označení „domov“. Během let se totiž rozrostlo v osobitou

městskou čtvrť. Na náměstíčku, kterému místní z neznámého důvodu přezdívali Mozkovna, mohl každý posedět na slunci nebo ve stínu vzrostlých rododendronů a obdivovat skleněné sousoší, v němž namísto vody proudila krev. Mělo ztvárňovat apeiron a neslo jméno Nekonečnost života.

Před „akcí“ se dal také trávit čas ve zdejší slušně vybavené mediatéce anebo – pokud klientům ještě sloužil apetýt – nahlížet do úctyhodně dlouhých jídelních lístků bykovské, kunghoské, tainaronské, ba i lastrupské restaurace.

Na sportovišti Vysněné smrti se konaly atletické závody a mistrovské zápasy. Vždyť ne jeden pasivní sportovec snil o tom, že natáhne bačkory na tribuně a svůj oblíbený tým bude podporovat až do nejposlednějšího dechu.

V kině promítali filmy na přání, aby se klienti přenesli na věčnost během kulturního zážitku – oblíbené byly třeba Casablanca, Vertigo nebo Lesní jahody. Kdo chtěl, mohl si do kelímku Coca-Coly nechat natočit dostatečně silnou porci daymy. Proto po skončení projekce zůstávali někteří diváci v sále nehnutě sedět s bradou na prsou. Jakmile ostatní odešli, dorazila na místo diskrétní skupina pomocných pracovníků.

Hlavní třída se ubírala k ústřední budově, jejíž betonová architektura by podle názoru odborníků neslušela žádnému městu na světě. Místní stavbu nazývali Bunkr nebo Kosatka, to kvůli šikmé věži připomínající lodní plachtu.

Ale procházet se tady nemohl jen tak ledaskdo. U brány ověřovala totožnost hned dvě biometrická zařízení a za služby se platilo předem. Oplocený areál byl vyhrazen pouze pro platící klienty a jejich doprovod se speciální propustkou. I to přitahovalo pozornost a zvyšovalo věhlas Vysněné smrti.

Strach ze smrti se tady snažili proměnit v touhu. Důkladně proškolení produktoví manažeři rádi odkazovali k Freudovu prastarému učení o pudu smrti. Nastudovali si také vhodné citáty z Marka Aurelia, Seneky, Humea a Schopenhauera.

Oblíbě se těšila i Pliniova slova: „Dopřej smrti hezké uvítání, neboť si to žádá sama Příroda.“ Nebo: „Mezi všemi požehnáními, jimiž Příroda člověka obdaruje, není většího požehnání než možnost zemřít.“

Škála služeb byla široká a cenové rozpětí velkolepé. Zájemci o služby měli na výběr úsporný či zrychlený režim, ale také takzvané PéEnko neboli Pomalou a nádhernou (a nákladnou) smrt.

Nízkopříjmové skupiny si mohly na sociálním úřadě požádat o příspěvek a pokrýt tak nejlevnější způsob vysněné smrti. Ten zahrnoval dvě hodiny spánku v malé kabině, saunu, dvojité hamburger a samozřejmě daymu.

Oblíbené speciální nabídky se obměňovaly každý měsíc a podle možností zde vycházeli vstříc i zvláštním přáním klientů. Možností a alternativ bylo nepřeberně. V potaz se brala též náboženská přesvědčení, ať už šlo o jakoukoli církev, sektu, či dokonce kult. Stejně pozorných služeb se dočkali jak moonisté, tak de Sadovci, unitáři i univerzalisté, pohané i vyznavači voodoo.

Ve Vysněné smrti si nikdo nepobyl dlouho. Většina pouze jeden den, jiní sotva pár hodin, a dokonce i ti, co se zdrželi nejdéle, odešli nejpozději do týdne.

Klientům toho v ústavu hodně naslibovali. Na spojení slasti a smrti se zaměřovali tak diskrétně, že si člověk leckdy ani nevšiml, kde končí slast a začíná smrt.

Oblíbené erotické bungalovy se zaměřovaly na synchronizaci okamžiku smrti a orgasmu, což bylo poměrně časté přání. Zájemci si mohli zvolit režim BDSM a pomůcky dle libosti: bičíky, obojky se cvoky, jehlové podpatky, provazy, dilda, nafukovací panny... Protějšek si vybírali ze specializovaných pracovníků a pracovníc, pokud si tedy nepřivedli vlastní partnerku, druha, milenku či prostitutu. Odborné asistentky a asistenti se vyznali také v oblíbených škrticích praktikách, ale většina klientů si nakonec stejně zvolila daymu, Luciin sladký nápoj na dobrou noc. Než nastala závěrečná fáze, dokázal údajně vyvolávat barevné vidiny, a kdo ho požil, ten prý vídal cizokrajné scenerie a slyšel hudbu, jakou dosud nikdo neslyšel.